



ẤN BẢN
ĐẶC BIỆT
CHỈ IN
MỘT LẦN

nguyễn nhật ánh

*Con chó nhỏ
mang giỏ
hoa hồng*

t r u y ê n



NHÀ XUẤT BẢN TRẺ



itachinfo

Nguyễn Nhật Ánh

**CON CHÓ NHỎ MANG
GIỎ HOA HỒNG**

Thông tin về ebook

Con Chó Nhỏ Mang Giỏ Hoa Hồng

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Biên tập: Thái Ngọc Bích

Bìa: đoàn huỳnh cao khoa

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 25-December-2017

Tổng số 21 trang

Click vào đây để đọc online



CHƯƠNG 1

Suku là một thằng cún nói chung ai nhìn cũng thích.

Đôi mắt tròn, đen lay láy, ngây thơ ngơ ngác, mỗi khi nhìn ai là khiến người ta phải động lòng.

Cún là theo thói quen hồi bé, chứ thật ra chúng tôi đã sống bên nhau nhiều năm rồi, tóm lại đã qua tuổi vị thành niên từ lâu.

Dù vậy, so với thời niên thiếu bộ dạng của thằng suku không thay đổi là mấy. Nó chỉ có béo lên vì ăn nhiều quá.

Suku có đôi tai dài. Lông nó màu trắng, óng ánh và xoắn từng cụm, phủ dày từ chòm đầu đến tận các ngón chân - trông nó giống hệt một con cừu. Khi nó nằm im, rất nhiều người tưởng nó là một con chó nhồi bông. Suku xinh đẹp như thế, tiên nhiên ai cũng muốn vuốt ve. Rất nhiều người bị bề ngoài của nó đánh lừa, nhưng chuyện đó tôi kể sau.

Như đã nói, thằng suku bây giờ trông bảnh bao, nhưng đã bắt đầu ục ịch. Lý do thì ai trong nhà cũng có thể chỉ ra: Suku không những ăn nhiều mà khẩu vị của nó có thể dung nạp mọi thứ thức ăn, mọi loại mùi vị. Những con chó khác, như con Haili con Pig, con Êmê và cả tôi nữa chỉ ăn những thứ gì mình thích. Suku thì khác. Nó ăn cơm, ăn xương, ăn bánh, ăn kẹo, ăn mọi thứ trái cây, nói chung thứ gì dạ dày tiêu hóa được là nó không bao giờ từ chối. Có vẻ như nó có thể nói "không" với tình yêu chứ nhất định không bao giờ nói "không" với thức ăn.

Chị Ni đặt cho nó biệt danh là "cỗ máy nghiền".

2

Tôi đã từng nhìn thấy những người béo phì. Họ đi đứng rất khó khăn. Có người phải dùng một thứ trông giống như xe lăn để di chuyển vì họ không thể tự nhấc mình lên được.

Thằng Suku chưa đến mức như thế nhưng những ngày gần đây nó rất lười hoạt động. Suốt ngày nó chỉ làm hai chuyện: nằm và thờ.

Có lần tôi nhìn thấy chị Ni đặt cục xương trước mặt nó. Nếu như trước đây, Suku sẽ bật ngay dậy trên bốn chân, gù gù trong cổ họng để cảnh báo bọn tôi không được tranh giành và lập tức vồ lấy món ăn ưa thích.

Lần này thì nó cứ nằm trơ ra đó, không buồn động dậy và trông cái cách nó đưa mắt nhìn cục xương một cách vô vọng tôi có cảm tưởng kháng cách từ mõm nó đến cục xương còn xa hơn khoảng cách từ cục xương đến mặt trăng.

Thằng Suku mãi vẫn không buồn chồm dậy. Nó cứ nằm yên một chỗ, thè lưỡi một cách lười nhác để liếm cục xương. Dĩ nhiên nó chỉ đánh lưỡi vào khoảng không.

Chị Ni lặng lẽ quan sát nó một lúc, cuối cùng chị lắc đầu thờ dài và đành phải làm cái chuyện mà tôi nghĩ chị không muốn làm chút nào là cúi người đẩy khúc xương đến sát mõm Suku.

Không chỉ chị Ni lắc đầu khi chứng kiến cảnh gai mắt đó. Ngay cả tôi, tôi cũng lắc đầu với thằng Suku luôn.

3

Một đứa bé phì như thằng Suku lẽ ra không nên tọng thức ăn vào miệng một cách vô tội vạ.

Thế nhưng nó rất hay xin ăn. Và chị Ni lại rất chiều cái thói ham ăn của nó.

Nó thường xuyên chồm lên chân chị Ni khi chị ngồi trong bàn ăn. Nó chỉ chồm chồm vậy thôi chứ một đứa nặng nề như nó không thể đứng lâu trên hai chân sau như bọn tôi được. Nó chồm lên, cào cào vào chân chị Ni, rồi lại rơi xuống. Nó lặp đi lặp lại động tác đó nhiều lần, cốt để đánh động cho chị Ni biết là nó muốn gì.

CHƯƠNG 2

Đức tính nổi trội nhất của thằng Suku để tôi nghĩ nó là một con chó ngoan thực ra nằm ở chỗ này: Nó không bao giờ có tham vọng trở thành con chó đầu đàn dù nó là con chó giống đực duy nhất trong nhà.

Trừ những loài thú ưa sống cô độc, còn đã sống bầy đàn bao giờ cũng có những con khát khao vượt lên tất cả các con khác. Đó là những con có đủ tư chất thủ lĩnh.

Cuộc tranh giành quyền lực này dĩ nhiên dựa trên sức mạnh. Trong quá trình sàng lọc và đào thải, sẽ có những con chiến bại, những con đầu hàng, và những con tử trận.

Con giành chiến thắng cuối cùng trở thành con đầu đàn.

Với xã hội bọn tôi, đó là một cuộc bỏ phiếu bằng răng.

Lúc này trong nhà tôi có đầy đủ cả năm móng: tôi, Suku, Êmê, Haili và Pig. Trong bọn không đứa nào có hàm răng khỏe mạnh và sắc bén bằng con Haili.

Hồi con bé bọn tôi cũng hay giành ăn, cãi cọ ỏm tỏi và tất nhiên cuối cùng là choảng nhau. Nhưng chỉ là choảng nhau theo kiểu trẻ con chứ chưa có ý thức khẳng định cái tôi.

26

Cho tới một ngày, con Haili quyết định không tốn thì giờ vào chuyện đánh nhau hằng ngày với bọn tôi nữa. Nó muốn vươn tới một vị thế khác: kẻ áp đặt quyền lực. Tức là nó muốn không đứa nào trong bọn tôi dám nghĩ đến chuyện đánh nhau với nó, kể cả trong những giấc mơ táo bạo nhất.

Hồi nhỏ, con Haili rất sợ thằng Suku. Nhưng càng lớn lên, Haili nhận ra Suku chỉ là đứa to xác nhưng chậm chạp. To xác thì chỉ ăn nhau ở chỗ đánh vật theo kiểu trẻ con. Còn khi quyết đấu sinh tử, sức mạnh và sự nhanh nhẹn đóng vai trò then chốt. Về khoản này thì Suku chỉ đánh đi

theo xách dép chi Haili, tất nhiên nếu con Haili có mang dép.

Trong cái ngày Haili chọn để bắt đầu cho một cuộc lật đổ lịch sử, thằng Suku đang thong thả nằm gặm xương cạnh bàn thờ ông địa đằng trước cửa nhà.

Nằm ườn trên nền nhà để nghe tiếng người thân yêu trò chuyện bên tai vừa nhắm nháp một cục xương thơm phức đối với bọn tôi cũng hạnh phúc không khác gì đang yêu.

Haili gây sự với Suku đúng vào lúc đó, tức là lúc Suku đang thấy đời tuyệt một màu hồng và cuộc sống có quá nhiều lý do để xem là đáng sống. Haili xán lại sát bên Suku, không nói không rằng, giật phắt khúc xương khỏi mõm thằng này.

Sau một thoáng ngỡ ngác vì bất ngờ, Suku xông vào Haili.

Cho tới lúc đó, chưa bao giờ Haili dám tấn công trực tiếp Suku. Nhưng tối hôm trước chắc Haili đã suy nghĩ suốt đêm về trận đánh này. Nó đã tính toán mọi thế đánh, lường trước mọi tình huống và chọn lựa chiến thuật phù hợp.

Nó tránh xáp chiến để không rơi vào tình thế bị Suku ép vào tường hoặc đè xuống nền nhà.

Haili chỉ đánh tầm xa. Nó lượn quanh thằng Suku, giữ một khoảng cách nhất định để thằng này không chạm vào nó được. Rồi bằng những cú phóng như tên bắn, nó lao vào Suku tung ra những cú tấp bất ngờ rồi nhanh nhẹn lùi ra xa để chuẩn bị một cú đánh khác.

CHƯƠNG 3

Thực ra mà nói, về chuyện đánh nhau Haili quyết không phải là đối thủ của con Pig. Tôi vẫn luôn nghĩ thế.

Pig là một con chó thon thả có lông màu hung. Tôi không rõ nó là giống chó gì nhưng xét về cơ bắp và sự nhanh nhẹn, nó không hề kém cạnh Haili. Nhìn nó phóng vun vút từ đầu này sang đầu nọ căn nhà, đôi lúc tôi có cảm giác nó là một con ngựa hơn là một con chó. Và khi Pig đứng lều nghêu lâu thật lâu trên hay chân để ngóc cổ nhìn ra đường mỗi khi xe của chị Ni về tới trước cổng thì nó giống hệt một con quái, trông rờn rợn thế nào.

Khi quần thảo với tôi và Êmê, Pig luôn giành phần thắng. Tôi chưa từng biết con chó nào có phản ứng thần tốc như nó. Đặc biệt, trong lúc tôi và con Êmê mãi tìm cách cắn tai và đuôi của nó thì Pig luôn nhằm vào cổ họng của hai đứa tôi. Nó ngoạm cú nào trúng phóc cú đó và cứ thế nó ngoạm cổ tôi và Êmê lôi đi xềnh xệch quanh nhà.

Lôi chán, Pig nhả bọn tôi ra rồi có vẻ cảm thấy đùa như vậy là hơi quá, nó bắt đầu liếm lông bọn tôi (kiểu như con người ta mát-xa vậy) để làm lành.

Dĩ nhiên những cú ngoạm của Pig tuy hơi mạnh nhưng không làm bọn tôi xây xát. Và sau mỗi lần chơi đùa, tôi thường tự hỏi nếu là đánh nhau thật, con chó nào có thể địch nổi Pig?

Haili có thể tương đương với Pig về nhiều mặt. Nhưng xét về đòn thế, Haili chỉ đáng là học trò của Pig. Haili đụng đâu cắn đó, và nó cắn thì đau thật nhưng không khiến đối thủ toi mạng. Trong khi đó, Pig không cắn bừa. Tấn công đối thủ, nó chỉ nhằm nhằm ra đòn hiểm: cắn ngay cổ họng. Nếu con Pig đánh nhau thật sự như Haili và Êmê, nó chỉ cần nghiến chặt quai hàm, cổ họng đối thủ nếu không đứt lìa cũng sẽ gãy nát.

Vì con Pig sống chung với bọn tôi từ nhỏ và cùng bọn tôi lớn lên bên nhau nên tôi biết không ai dạy nó ngón đòn chết người đó. Cú đánh đó

sinh ra cùng với nó, chảy trong huyết quản nó như một thứ bản năng.

Tôi ngờ rằng ba nó là một loài chó săn.

41

Nhiều lúc tôi rùng mình vì một ý nghĩ ghê rợn gãi lên vỏ não: nếu con Pig có tham vọng trở thành con chó đầu đàn như Haili, liệu điều gì sẽ xảy ra? Chắc sẽ có vào đũa trong bọn tôi gãy cổ ngay từ cú đánh đầu tiên của nó.

Thật may Pig là con chó hiền lành, thậm chí rụt rè. Hằng ngày, nó sợ hãi tất cả nhưng con chó khác.

Nó luôn nhường nhịn bọn tôi. Chưa bao giờ tôi thấy nó giành ăn với đũa nào. Ngay cả khi chị Ni đặt thức ăn trước mõm nó, nếu có đũa nào lại gần với vẻ thèm thường là nó lảng đi chỗ khác.

Chỉ khi đũa giỡn vô tư, nó giở võ ra bọn tôi mới biết nó là một sát thủ thứ thiệt.

Sát thủ Pig, may thay nó là đũa yếu bóng vía nhất trong bọn.

Tính nhút nhát của con Pig không phải do bẩm sinh. Chẳng qua lúc mới về nhà chị Ni. Pig còn bé, suốt ngày bị thằng Suku bắt nạt.

CHƯƠNG 4

Chú Peter là chồng dì út.

Nhà chú ở thành phố Brescia miền bắc nước Ý, dưới chân dãy núi Alpes, cạnh hồ Garda. Chú bảo nơi chú ở cảnh vật tuyệt đẹp, bên này là hồ nước mênh mông mịn mù khói sóng bên kia núi lượn chập chùng mây trắng như bông.

Nhưng vì chú lấy dì út nên vợ chồng chú chỉ ở Ý chín tháng. Ba tháng còn lại cả hai về sinh sống tại Việt Nam.

Ở Ý, chú Peter buôn bán đồ cổ tại các hội chợ diễn ra quanh năm ở châu âu. Hai vợ chồng sắm một chiếc xe tải, lái đi hết nước này đến nước khác, mùa xuân ở Bỉ, mùa hè ở Hà Lan, mua thua lại sang Đức.

Ba tháng ở Việt Nam, hai vợ chồng lặn lội suốt ngày ở các vùng rừng núi Tây Bắc và cao nguyên miền Trung để mua đồ thổ cẩm và các sản phẩm độc đáo đem về bán ở châu âu.

Gặp lúc kinh tế khủng hoảng, các hội chợ ế ẩm, chú rao bán chiếc xe tải, qua Việt Nam đi dạy tiếng Anh để chờ thời.

Ở trung tâm ngoại ngữ, sau khi đọc lý lịch và khảo sát trình độ tiếng Anh của chú, người ta nhận chú ngay.

Nhưng ngay buổi đầu tiên, chú Peter đã ùng ùng bỏ dạy.

Tối hôm trước, chú nghiên cứu giáo trình và cẩn thận soạn bài đến khuya lơ khuya lác. Sáng hôm sau chú dậy thật sớm, ăn mặc tươm tất, hớn hờ chạy xe đến chỗ làm.

Nhưng khi vừa bước vào cổng, tấm bảng quảng cáo đập vào mắt khiến chú sững sờ. Ở cột giáo viên đứng lớp, bên cạnh những người khác là "giáo viên Peter-người Anh"

Chú hồi hả vào văn phòng:

- Các ông nhầm rồi. Tôi là người Ý chứ không phải người Anh.

Người ta thản nhiên:

- Chúng tôi không nhầm. Đây là trung tâm Anh ngữ, cứ phải ghi người Anh mới thu hút được học viên.

- Bọn lừa đảo!

- Xin ông bình tĩnh! Chúng tôi sẽ trả lương cho ông như trả lương cho người Anh.

- Đờ bắt lương!

Hai bên cãi nhau kịch liệt. Tiếp theo là rửa sả. Cuối cùng là manh động.

Đầu cô bốc khói, chú Peter ném đồng hồ sách vào mặt người đối diện rồi quay ra công, nhặt một cục đá gạch tan nát tấm bảng quảng cáo.

Giám đốc trung tâm hoảng quá, lật đật gọi điện thoại cho dì Út xin lỗi rồi rít và năn nỉ dì tới điệu chú về.

Đây là chuyện chú Peter, không phải chuyện mấy con chó. Nhưng tôi vẫn kể ra vì liên quan đến bọn tôi.

Chú Peter thuật lại chuyện đó bằng thứ tiếng Việt bập bõm xen kẽ tiếng Anh, và khi tức giận chú xõ tiếng Ý. Nhưng con Pig lãnh hội được hết. Chú kể xong, con Pig vẫn đuôi lia lịa, ra vẻ tán thưởng thái độ của chú.

Lạ một điều là ngay cả thằng Suku cũng có vẻ hiểu vấn đề. Nó lại gần ghéch mõm lên đui chú Peter và nhìn chú bằng ánh mắt thông cảm, như muốn nói nếu nó là chú nó cũng sẽ hành động như thế.

CHƯƠNG 5

Đó là một đêm cả nhà thức rất khuya vì gia đình chị Ni phải ra sân bay lúc 1g30 để đón gì Tám từ Úc về chơi.

Trong khi chờ kim đồng hồ nhúc nhích, anh Nghé ngồi chống cằm nhìn ra công, thấy đường phố ban đêm vắng tanh liền nảy ra một ý định theo tôi là không hề tồi chút nào.

- Giờ này không có xe qua lại, để con cho tui nó ra ngoài chạy tới chạy lui cho đỡ cuồng chân - Anh nói với Mẹ chị Ni.

Anh Nghé và chị Ni dắt bốn đứa bọn tôi qua lề đường đối diện vì vỉa hè bên đó bằng phẳng hơn. Con Êmê thời gian đó vẫn ở trên tầng hai nên không được tháp tùng.

Lần đầu tiên được thả rông, bọn tôi hơi hoảng, kể cả Suku. Tuy thường được anh Nghé dắt đi tập thể dục nhưng những lúc như vậy thằng Suku bao giờ cũng được nối với bạn tay anh bằng một sợi dây. Bữa nay anh Nghé cắt sợi dây trong nhà.

Được tự do chạy nhảy tung tăng trên vỉa hè rộng rãi là một thú vui tuyệt vời với mọi con chó. Bọn tôi tất nhiên cũng không ngoại lệ. Sau một hồi rụt rè đánh hơi tứ phía, bốn đứa tôi bắt đầu sải chân phóng theo anh Nghé và chị Ni đang chạy trước.

Đường phố về khuya thật khác lạ so với những gì bọn tôi nhìn thấy ban ngày. Khung cảnh yên bình, tiếng ồn lặn đi đâu không rõ và gió thì mát rượi.

Tới đầu đường, anh Nghé và chị Ni chạy ngược lại và bọn tôi hớn hờ rượt theo.

Ngược xuôi vài lượt, chị Ni nổi hứng đề nghị:

- Dẫn tui nó ra ngoài kia đi, anh! Ra đường lớn chạy mới thích!

Anh Nghé thò đầu qua cột đèn tín hiệu giao thông, nghiêng ngó:

- Để xem!

Anh lưỡng lự:

- Tuần nào mà anh chẳng dắt thằng Suku đi dọc con phố này. Nhưng lúc đó có sợi dây xích cổ...

Chị Ni trấn an:

- Giờ nay khuya rồi, đường sá vắng ngắt, chắc không sao đâu!

62

Thế là hai con người và bốn con chó ngoặt quanh góc phố, đổ ra đường lớn.

Ôi, vỉa hè rộng quá, rộng gấp mấy trong kia, lại dài tít tắp, tha hồ phóng!

Lần này quen rồi, chả cần phải cảnh giác như lúc trước vừa ra khỏi nhà, bọn tôi thi nhau chạy, vừa chạy vừa lấn nhau vừa rít lên phấn khích, chẳng mấy chốc vượt qua cả anh Nghé và chị Ni.

- Pig! Haili! Chậm lại nào!

- Batô! Suku! Quay lại đi tụi em!

Mặc chị Ni và anh Nghé kêu inh ỏi sau lưng, bọn tôi vẫn hào hứng khua chân.

Chỉ khi nhác thấy hai gốc cây to đứng chắn ngay trước mặt, cả bọn tôi mới hãm đà phi.

Ôi, đó không phải là hai gốc cây. Đó là hai con chó hoang to như hai con gấu, dềnh dàng, lững thững. Đang đào bới thùng rác bị lật nghiêng trước căn biệt thự bên đường, vừa thấy bọn tôi bọn chúng chẳng buồn sủa, chỉ "hực" lên một tiếng và nhảy vô tấn công liền.

CHƯƠNG 6

...Ba chị Ni có thói quen buổi sáng pha một ly cà phê, uống vài ngụm rồi cầm tờ báo đi vào toa lét, sau đó trở ra bạn ngồi uống tiếp. Nhưng những ngày gần đây, khi ông từ toa lét quay ra thì ly cà phê trên bàn đã cạn tới đáy.

- Này em – Ông cần nhân vợ - Sao em không pha ly cà phê khác mà uống ly của anh?

- Em đâu có uống.

Ba chị Ni chỉ tay vào ly cà phê:

- Thế sao trong ly không còn giọt nào?

- Làm sao em biết được.

- Chẳng lẽ nhà này có ma?

Ông hừ mũi:

- Ngay mai anh sẽ gắn camera ngay tại bàn ăn...

Mẹ chị Ni phì cười:

- Người ta chỉ gắn camera để phòng trộm thôi, chẳng ai gắn camera để xem vợ mình có uống cà phê của mình hay không.

- Thôi được, anh sẽ quay phim bằng điện thoại di động.

72

Tôi tưởng ba chị Ni nói chơi. Hóa ra ông làm thật.

Sáng hôm sau, trước khi rời khỏi bàn ăn, ông để chiếc điện thoại di động ở chế độ quay phim, loay hoay canh góc máy rồi chèn chiếc điện thoại giữa các hộp trà trên đầu tủ chén, hướng ống kính về phía ly cà phê uống dở.

Một lát ông quay ra, ly cà phê đã không còn một giọt.

- Em bắt được thủ phạm rồi! – Mẹ chị Ni hớn hỏ nói, bà đang ngồi xồm dưới nền nhà, tay giữ chặt con Haili.

- Nó à?

Ba chị Ni đáp, bà chỉ tay và mồm Haili:

- Dấu vết còn sò sò đây nè.

Ba chị Ni quan sát vết màu nâu trên mồm con Haili, nhún vai:

- Cái này người ta gọi là ăn vụng mà không biết chùi mép.

Ông nhú mày:

- Nó uống hết sạch cà phê nhưng không làm ngã chiếc ly thì quá tài.

Sực nhớ đến chiếc điện thoại trên đầu tủ, ông vội bước lại mở phim ra xem.

- Ối, con Haili bị oan rồi – Ông dán mắt vào màn hình, sừng sốt – Nó không phải là thủ phạm.

- Chú đùa nào?

- Con Êmê.

Cả hai vợ chồng lúc này chụm đầu vào chiếc điện thoại. Những thước phim vừa quay đã tố giác thủ phạm: Khi ba chị Ni vừa quay lưng, con Êmê đã lập tức phóng lên ghế rồi từ ghế nhảy phóc lên bàn, rón rén bước tới chỗ chiếc ly, dáng đi mềm mại như một con mèo. Nó thò mồm vào ly cà phê một cách thận trọng rồi dùng chiếc lưỡi dài của mình nhẹ nhàng quét sạch cà phê tới tận đáy mà không làm chiếc ly xô dịch.

Ba chị Ni quay đầu tìm thủ phạm:

- Êmê, ra đây!

Nhưng Êmê đã trốn mất. Ngay từ khi mẹ chị Ni ôm lấy con Haili hét toáng, Êmê đã biết chuyện gì sắp xảy ra, liền vội vã chui tọt vào sau kẹt cửa ngò thu lu trong đó.

CHƯƠNG 7

Bọn tôi dĩ nhiên biết Êmê là thủ phạm ngay từ đầu. Trong bọn chỉ có nó thèm cà phê sữa. Hôm nào ba chị Ni chuyển qua uống cà phê đen, Êmê không màng đụng tới.

Nhưng bọn tôi không có cách nào báo cho mọi người biết được hành vi bất hảo của Êmê. Ngay cả khi nghĩ ra cách thông báo, không chắc bọn tôi dám làm chuyện đó. Cho dù Êmê có tật uống trộm cà phê, bọn tôi vẫn tôn trọng nó. Trong bọn, nó là đứa duy nhất dám chống lại con Haili. Riêng chuyện đó thôi, nó đã người hùng trong mắt bọn tôi. Hôm đụng độ bọn chó hoang, nếu có Êmê cục diện có thể đã khác và con Pig không đến nỗi bị thương nặng đến thế. Mỗi khi Êmê đã cắn được tai đối thủ rồi, nó sẽ đeo cho đến chết.

Thực ra ba chị Ni chỉ vờ quát thế thôi. Trong bọn, Êmê chính là đứa được ông cưng chiều nhất.

Mỗi tối sau khi chén thù chén tạc với bạn bè ở ngoài phố trở về, ba chị Ni không đi nghỉ ngay. Ông có thói quen ngồi vào bàn uống chén trà, hát ư ử vài câu rồi mới đi vào phòng tắm.

Nhưng lúc như vậy, bao giờ Êmê cũng mon men lại gần, ngóc cổ nghe ông hát. Lúc đó đôi mắt nó long lanh, chăm chú, chẳng khác nào một khán giả trung thành đang ngồi trong nhà hát. Ba chị Ni hát chẳng lấy gì làm hay (tôi, Suku, Haili và con Pig đều đồng ý như vậy) nhưng nhìn thái độ thưởng thức nghiêm trang của Êmê, tôi cứ tưởng ông là một ngôi sao ca nhạc lừng danh.

Nhưng lúc đó, bọn tôi đừng hòng lại gần Êmê. Đứa nào mon men lại rú nó đùa nghịch thế nào cũng bị gầm gừ đuổi đi. Mọi khán giả chân chính đều như thế: không muốn bị ai quấy rầy lúc đang thưởng thức âm nhạc.

Mỗi khi ba chị Ni hát dứt một bài, Êmê lập tức chạy lại chỗ ông ngồi, chồm hai chân lên ghế, đuôi ngoáy tít. Chỉ thiếu nhành hoa ngậm ngang mõm thôi là nó giống hệt một fan cuồng bước lên sân khấu tặng hoa cho ca sĩ mền mọt.

Ba chị Ni sung sướng gặp ai cũng khoe:

- Con Êmê có máu nghệ sĩ!

74

Chú William biết chuyện, thích lắm. Tối, chú xác ght ta về nhà, ngồi trịnh trọng trên ghế vừa đệm đàn vừa hát cho Êmê nghe, chỉ mong nhìn thấy nó vẫy đuôi là thỏa mãn lắm rồi.

Như mọi lần, Êmê nghiêng cổ ngồi nghe say sưa. Chú William khoái chí, tiếng đàn càng bay bướm.

Anh Nghé ngồi bên cạnh, không biết kiếm đâu ra giỏ hoa hồng cầm sẵn trên tay. À, nhớ rồi, đó là giỏ hoa hồng bằng nhựa bé bằng quả bưởi chị Ni vẫn đặt lên bàn học. Khi chú William vừa hát xong, thấy Êmê nhòm mình dậy, anh Nghé đã nhanh tay nhét quai giỏ vô mồm nó.

Êmê ngậm giỏ hoa, chạy thẳng lại chỗ... ba chị Ni ngồi, chồm lên ghế vẫy đuôi lia lia.

Sau thoáng bất ngờ, mọi người ôm bụng cười lăn. Chỉ có chú William là xịu mặt:

- Mất nó bị lé hả anh?

Ba chị Ni rút giỏ hoa trong mồm Êmê đưa cho chú William:

- Chắc nó nguợng, không dám tặng hoa trực tiếp cho em. Nên nó nhờ anh đưa giùm.

Chị Ni cười hihi:

- Chắc nó tưởng ba là MC của chương trình ca nhạc tối nay.

CHƯƠNG 8

Đọc tới đây có lẽ các bạn đã phần nào hình dung được thế giới của bọn tôi.

Nhìn chung, xã hội loài chó cũng không khác lắm xã hội loài người. Bọn tôi có hiệp đáp, có phản kháng, có chiến tranh, có vui đùa, có sấu bi, có tranh giành, có manh động, có sám hối. Rất nhiều máu, và cũng rất nhiều nước mắt thấm ướt cuộc đời năm đứa tôi.

So với con người, bọn tôi tốt những cái tốt của họ và khi xấu bọn tôi giống như bản sao của họ - như thế cả hai cùng nhiễm một thứ virus. Nhưng khác với con người, bọn tôi bao giờ cũng kịp giải quyết những vấn đề của mình trước khi nó mưng mủ và trở thành bất trị.

Haili, khi tham vọng quyền lực nguội lạnh, lập tức trở thành con chó hoàn hảo trong mắt mọi người. Bây giờ suốt ngày nó dành thời gian và tâm trí vào việc săn lữ chuột cống thỉnh thoảng vẫn trồi lên từ các cống rãnh.

Trong bọn, nó là con chó duy nhất thích bắt chuột và có khả năng bắt được chuột.

Dĩ nhiên gia đình chị Ni rất tán thưởng hành vi này của nó.

Chỉ có một rắc rối: Mỗi khi bắt được chú chuột nào, Haili luôn tự khen thưởng mình mình bằng cách nhảy lên đuôi bất cứ ai đang ngồi gần đó và... thè lưỡi liếm môi họ.

Mẹ chị Ni phun phì phì:

- Gớm cái con nhóc này!

Ba chị Ni phun phèo phèo:

- Ối trời, mày tưởng tao thích thịt chuột hả Haili?

Chị Ni đưa tay quẹt miệng và xoay Haili lại:

- Lần sau muốn được cho lên chơi em phải ngồi như thế này này.

Haili tiếp thu rất nhanh. Từ đó, phóng lên đùi ai, hành động đầu tiên của nó là xoay lưng lại, mặt quay ra ngoài và cố kiềm chế để không thè lưỡi liếm lung tung nữa.

76

Haili chán trò bắt nạt, dĩ nhiên Êmê cũng thôi đánh nhau. Khi những trận chiến đấm mấu lúi vào quá khứ, lịch sử bắt đầu đi bằng những bước chân thanh bình và cuộc sống của bọn tôi từ hôm đó được nhúng vào một thứ chất lỏng ngọt ngào có tên là yêu thương.

Đứa nào cũng được yêu.

Haili được yêu vì tính cách hồn nhiên.

Pig được yêu vì tính cách hiền lành.

Êmê được yêu vì tính anh hùng lẫn tính nghệ sĩ cùng chảy trong huyết quản.

Suku được yêu vì vẻ thiên thần ngơ ngác, mặc dù gần đây do tiếp tục cao hứng cắn người nó suýt bị ba chị Ni cho "đi lính". Cô hà khoe có quen một đơn vị cảnh sát đường sông đóng gần nhà. Ở đó người ta huấn luyện chó để đánh hơi vũ khí và ma túy.

Cô Hà bảo:

- Người ta huấn luyện nghiêm lắm. Vào đó một thời gian Suku chắc chắn sẽ bỏ được tật cắn người vô cớ.

Ba chị Ni hào hứng:

- Biết đâu khi trở về, nó đã được gắn quân hàm đại úy.

Nhưng chị Ni và mẹ chị Ni phán đối kịch liệt.

Mẹ chị Ni lắc đầu:

- Nó mập ú thế kia, đi còn không nổi mà huấn luyện cái gì!

Còn chị Ni ôm chặt Suku, âu yếm:

- Em không đi đâu hết, Suku há.

77

Cuối cùng là tôi – con chó Batô.

So với bốn đứa kia, tôi không có gì đặc biệt.

Tôi, Êmê và Haili sinh ra từ một mẹ nhưng so với tụi nó, tôi xấu xí hơn nhiều. Hình như khi sinh tôi, mẹ tôi chỉ đổ gọt sơ sài. Thân hình tôi tròn lẳn, ục mịch - cô Thảo bán trái cây bảo tôi giống một con heo hơn là một con chó. Tôi có hàm răng không đều, chiếc trồi chiếc sụt giống như cây cọc rào sau một trận bão. Đã thế, thỉnh thoảng tôi lại đi cà nhắc vì cứ vài ngày tôi lại bị đau chân một lần dù không va phải thứ gì.

Khác đến chơi nhà rất ít người có ý định vuốt ve tôi. Nếu thỉnh thoảng có người nựng tôi thì họ cũng không làm điều đó lần thứ hai.

Vì tôi xấu xí là một lẽ. Lẽ khác là do tôi vụng về. Tôi đáp lại tình cảm của những người nựng tôi bằng cách nhảy chồm chồm lên đùi họ và những móng chân của tôi luôn làm họ đau.

Đúng ra tôi cũng có một ưu điểm nho nhỏ. Đó là luôn ị ngay ngắn trên những tấm thảm do mẹ chị Ni đặt ở góc nhà trong khi những đứa khác là chúi ị bậy.

Nhưng ưu điểm nho nhỏ đôi lúc lại biến thành những khuyết điểm rõ to. Khi vào phòng chị Ni hoặc mẹ chị Ni chơi, tôi không cưỡng lại được ước muốn nhảy lên giường nệm của họ. Cứ thấy thảm, nệm, mền, gối là tôi buồn ị, chẳng hiểu tại sao.

Nói chung, tôi là con chó đáng chán. Tụi tôi cũng thấy như thế.

Những người trong nhà có lẽ cũng thấy giống như tôi nên ai nấy đều yêu tôi – như yêu một con chó bị thiệt thòi.

Nhưng cũng nhờ sống thu mình lại, ánh mắt tôi được trải rộng hơn. Tôi để ý quan sát những con chó khác thấy tụi nó thật thú vị, đặc biệt hình ảnh con Êmê ngậm giỏ hoa chạy đến chỗ ba chị Ni ngồi mới đây thôi đối với tôi giống như một biểu tượng sinh động của lòng biết ơn về cuộc sống tươi đẹp mà con người đã mang lại cho chúng tôi một cách hào phóng và tràn đầy yêu thương, tất cả khiến tôi bỗng nảy ra ý định kể lại



những gì tôi đã chứng kiến (và còn nhớ được) từ bé đến giờ.
Đó là lý do câu chuyện này ra đời.